

1

Ze kookte van woede en sloot een moment haar ogen om de spontaan opkomende golf van emoties de baas te blijven.

Het trekken van haar mond en de gebalde vuisten waarbij haar nagels zich diep in de palmen van haar handen boorden, was een proces dat ze maar al te goed kende van haarzelf. Het was duidelijk tijd om haar medicatie weer te herzien. De medicatie die de overname moest tegengaan van haar lichaam en geest door, wat zij noemde 'de Mali Spiritus', had steeds minder effect.

Ze hoorde nog de waarschuwing van haar zielenknijper jaren geleden, die een andere route had voorgeschreven om te komen tot een rustige levenswijze.

'Ik wil verdomme geen kasplantje worden, ik heb geen zin om op mijn vijftigste al achter de geraniums te zitten,' had ze de laconiek naar haar kijkende man toegebeten.

'In een eerder gesprek liet je eens uit je mond vallen dat je van geraniums houdt, waarom dan deze ommekeer?' was het rustige antwoord van de man die zij enkel bezocht om zich de door haar gewenste medicatie te laten voorschrijven. Na enkele pittige woordenwisselingen had hij daarin toegestemd onder de voorwaarde dat ze zich regelmatig zou laten controleren, iets wat ze de psychiater stellig beloofde, maar nooit had gedaan.

Ze wist zelf dondersgoed wat er met haar aan de hand was. Gezegend met een goed stel hersenen en natuurlijk de onbegrensde informatiebank van internet, had ze al snel de route voor de rest van haar leven uitgestippeld. In die route was het bezoek aan de medische geesteswetenschappen nu eenmaal noodzakelijk.

De gedachten flitsten door haar geest. Na enkele diepe ademhalingen werd ze weer rustig en keek in de spiegel. Wat ze zag beviel haar. De gekleurde contactlenzen gaven haar met het kleine brilletje een mysterieus uiterlijk en maakten haar zeker onherkenbaar in combinatie met de donkere pruik.

‘Het is tijd,’ mompelde ze. ‘Het is weer tijd om een slachtoffer te bevrijden, om haar te vrijwaren van zo’n walgelijke klootzak die geen recht meer heeft om te leven...’

Een nieuwe golf van woede teisterde het slanke lijf, maar nu kon ze de nieuwe aanval beter weerstaan. Haar hand gleed naar het politierapport dat ze door haar connecties moeiteloos had verkregen. Haar ogen vlogen over de regels die ze in de vijf dagen dat ze het rapport bezat onderhand kon dromen.

Robin Kolstra, dacht ze. Nou Robin, je hebt een naam die naar mijn idee hoort bij een lief klein jongetje, maar dat ben je niet, godver, nee dat ben je zeker niet je bent een... een vreselijk mens en ik zal je genezen van je demon die ongetwijfeld in jouw geest verankerd zit. Ik help je en daarmee ook Fraukje, je lieve dochter die er niet voor heeft gekozen om jou als vader te krijgen, om van je vriendin nog maar te zwijgen.

Haar gedachten gingen onmiddellijk terug naar haar jeugd, naar ome Thijs. Ome Thijs was een man die iedereen graag mocht. Hij stond voor iedereen klaar, had een zonnig karakter en was altijd vrolijk. Helaas was ome Thijs ook haar opvoeder geworden na het fatale ongeluk dat haar beide ouders ruw uit haar leven had weggerukt. Eerst was ze blij geweest met ome Thijs, omdat die aardige oom een goed tegenwicht gaf aan haar zeer strenge tante Cora die met harde hand haar eigen normen, waarden en de daaraan gekoppelde regels in de geest van het jonge meisje ramde.

Na een straf van tante Cora kroop ze altijd op schoot bij die aardige ome Thijs, tot die ene verschrikkelijke dag dat tante Cora een korte vakantie genoot met een vriendin.

Ome Thijs benaderde haar omzichtig, maar toen ze niet wilde meegaan met zijn zogenaamde speelse avances om haar voor te bereiden op de jongens die haar zouden gaan benaderen, greep hij haar bij haar onderarm.

Nu vele jaren later voelde ze nog de pijn van zijn duim die zich in haar carpaal tunnel boorde en zo haar armzenuw teisterde. De korte gil die ze gaf klonk nog na in haar oren en haar blik verstrakte. Ome Thijs was een expert geweest in het pijnigen van haar, zonder dat er sporen op haar kinderlichaam achterbleven. Later begreep ze dat hij een sadist in hart en nieren was. Het

verwonderde haar dat hij haar nooit seksueel had betast, enkel had gepijnigd en genoten had van haar gekerm. Het zou hem duur te staan komen.

De ervaring met ome Thijs liet zijn sporen na in haar ontwikkeling van adolescent tot volwassene. De opgekropte woede was in het begin moeilijk te controleren, iets waarvan ze besepte dat het zeer belangrijk was.

Ze had er altijd al moeite mee gehad om te leven in een wereld waar de helft van de mensen fysiek haar meerdere was, namelijk mannen. Die gedachte deed haar in het proces van haar zelfopvoeding tijdens haar jonge jaren veel sportscholen aflopen om zich op die manier een grote vaardigheid in zelfverdediging aan te meten.

Een jaar later vermoordde ze ome Thijs. Het komen tot deze daad was een zeer duidelijk proces dat ze nauwgezet voelde ontstaan en haar verbaasde. Ook het gebrek aan mededogen klopte niet met haar idee van de mate dat ze die emotie zou moeten hebben. Op dat moment begreep ze dat er iets 'mis' was met haar geestelijke gesteldheid. Ook dat fenomeen schreef ze toe aan de lichamelijke en geestelijke martelingen van haar aardige oom en zorgde ervoor dat het laatste spoorpuntje terughoudendheid werd weggevaagd. Ze had de moord minutieus gepland. Ze wist precies wanneer haar slachtoffer zijn dagelijkse fietstochtje hield en welke vaste route hij reed. De standaard rustplaats, een bankje in een bebost gebied, gaf haar de gelegenheid haar lugubere zichzelf opgelegde taak uit te voeren. De kracht waarmee ze haar woede koelde was veel groter dan noodzakelijk. De schedel van haar oom werd dusdanig gekraakt dat de politie zocht naar een sterke mannelijke dader. Dat was ook het moment waarop ze begreep dat haar vrouw-zijn ook voordelen had die ze kon gebruiken.

Ze had lang nagedacht over haar voorgenomen executie van ome Thijs. Ze vond dat hij het verdiende, maar ze vond ook dat ze de maatschappij geen verantwoording voor haar komende daad verschuldigd was. Ze was enkel verantwoording schuldig aan haarzelf. Zo werd ze in één gedachte aanklager, jury en rechter

tegelijk. De laatste fase, die van beul, moest nog worden doorlopen.

Een maand later was het dus zover. De enkele dodelijke slag met de zware knuppel die het leven uit hem blies, maakte een einde aan haar nachtmerries over ome Thijs, maar het was ook een begin aan een nieuwe zwarte periode in haar leven waarvan ze toen op dat moment geen weet had.

Het leren leven met de gedachte dat ze het leven van een mens had genomen, kostte haar geen moeite, iets waar ze niet verwonderd over was. De man verdiende in haar beleving de dood. Hij had haar leven dusdanig beïnvloed dat zij een ander mens was geworden. Welk recht had hij daartoe gehad? Wie weet hoe haar leven eruit had gezien als ze deze vreselijke man niet was tegengekomen?

Zo groeide in haar de overtuiging dat de moord op ome Thijs niet alleen terecht was, maar ook een teken dat ze een speciale taak in haar leven had.

Haar zelfopvoeding zorgde ervoor dat er geen tegengas werd gegeven. Er was geen discussie of de prikkels, gedachten en conclusies die ze in haar hoofd opnam wel terecht waren en dat er wellicht wel een andere kant aan kon zitten. Dat er misschien naast haar eigen waarheid nog een andere mogelijk zou zijn. Zo werd ze een eenzijdig denkende vrouw, met gedachtegangen die in de decennia die volgden vele mannen fataal zou worden.

Ze leerde de maatschappij met al zijn mogelijkheden zeer goed kennen en maakte daar door haar intelligentie zeer goed gebruik van. Haar zorgvuldig opgebouwde contact met de politie gaf haar een ingang in de details van alle zaken die door de overheid zorgvuldig uit de pers werden gehouden.

Er was veel verborgen leed achter de gesloten deuren in vele huishoudingen op ieder niveau. Bijna altijd waren het weer die mannen die hun lichamelijke overmacht misbruikten tegen vrouwen en kinderen die fysiek niet tegen hen op konden. Ze had haar eigen normen onbewust daarbij vastgesteld. Bij het overschrijden van die normen kwam de betreffende persoon op haar grijze lijst. Hij werd dan een periode door haar nauwgezet gevolgd. Als dan bleek dat hij inderdaad de persoon was die ze

vermoedde en daarnaar handelde, dan werd hij van de grijze naar de zwarte lijst verplaatst. Dat betekende een zekere executie.

Nu stond haar focus op Robin Kolstra. Het politierapport over hem was duidelijk. Hij molesteerde met vaste regelmaat zijn doodsbanige vriendin. In de acht jaar dat hij haar fysiek en geestelijk het leven tot een hel maakte, had zij het twee keer aangedurfd om aangifte bij de politie te doen. De politie had daarop gereageerd volgens de vaststaande protocollen. Twee geüniformeerde agenten hadden onverwacht het huis bezocht en een nietszeggend gesprek met de man gehad. De week daarop sloeg hij zijn vriendin het ziekenhuis in. De angst bij de vrouw was zo groot dat ze verder geen hulp wilde invoeren. Ook haar opgebouwde contact met het plaatselijke blijf-van-mijn-lijf huis had enkel een grotere agressie bij hem teweeggebracht.

Zo ging het een paar jaren door, tot het moment kwam dat haar zus haar overhaalde om wederom aangifte te doen en weer met hetzelfde resultaat. Toen zijn vriendin aanstalten maakte om bij hem weg te gaan verzekerde hij haar dat niemand anders haar zou krijgen. Als ze bij hem weg zou gaan, dan zou hij haar ombrengen. Niet de vriendin zelf, maar haar zus meldde dat bij de politie waardoor het in het dossier werd opgenomen en nu dus bij haar bekend was.

Dit was een zekere overschrijding van haar executienorm, zoals ze het zelf noemde. Robin Kolstra had geen recht meer om te leven, dat was in haar geest volkomen duidelijk.

Vanavond was het zover. Voordat de executie plaatsvond wilde ze hem echter eerst nog duidelijk maken wat hij in zijn leven had aangericht, dat was een extra toevoeging die ze zich in de loop der jaren had eigengemaakt. Of dat kwam uit een onbewust gevoel zichzelf als het ware vrij te pleiten en haar beslissing daardoor te ratificeren, interesseerde haar niet.

Dit was de avond van Robin Kolstra's executie en niets kon dat verhinderen.